

Juhos-Kiss János

„Ne bánts a magyart!”*

Az elérhetetlen vágyainkat kergetjük,
egy életen át loholunk, hevesen űzzük,
mint idomított agarak a műnyulat.
Űz a tűz, vágyvilágunk belülről éget,
hogy hasznára legyünk népünknek,
mert nem hiába születünk e földre:
a Kárpát-medence gyönyörűségébe.
Zúg, fáj a fejünk, zakatol a szívünk,
hogy, mi mindenbe beletörődünk,
elfásult, kedvtelen magyarok lettünk,
de a woke **nem a mi képtelenségünk!**
Zrínyi horvátból lett büszke, magyar hősünk,
hatalmas kopjafáját ketten-hárman felemelhetjük,
ha vívhatnánk! – a múzeumban láthatjuk, nézhetjük.
Költőnk és hadvezérünk, az 1663-ban írt művében:
„Az török áfium ellen való orvosság” vitézeit életben
tartotta. Ma, a nyugatiaknak kellene valami erős orvosság,
hogy életben maradhassunk, hogy szívaggyal meg ne haljunk!
Zrínyi életét nem kímélte, vérét ontotta az első huszárvonalba,
karddal okított, győztesként ordított: „Ne bánts a magyart!”

Zúg, fáj a fejünk, még jó, hogy zakatol a szívünk!
A küzdés velejárója a fejfájás, a sok szenvedés!
Az istenfélőknek a jót-akarás és örömszerzés.
Nem a gyalázkodás, az állandó követelőzés!
Az igazság, az őszinteség népeket, egyeseket bánt
– ha volt ukrán, ha van ukrán, ha nem lesz ukrán –
így van ez tízezer éve már, így lesz ez ezer év után,
a világ pusztulásán, mindig volt és lesz megtisztulás.
Míg ember él ezen a földön, addig lesz háborúskodás,
kétszínűség és aljasság – de örökké lesz szókimondás.
Egyszer a sírok megnyílnak, lesz dicsőséges feltámadás.
A hazugsággal benőtt sírokból nem létezik szabadulás.
„Ne bánts a magyart!”

Csak a tiszták és az igazak maradnak.
Boldogságban lelkesen hódolhatunk.
Fogja kezünket, előnti hű szívünket
egy érzés: hogy nem hiába éltünk.
(Csak Luciferrel verekedtünk.)
„Ne bánts a magyart!”

Trombitát fújnak, tárogatók harsognak,
orgonák, harangok hívnak, minket biztatnak,
hogy érijük el kitűzött, nemes céljainkat! Vannak
világhírű feltalálóink, agykutatóink, Nobel-díjasaink,
védőszentjeink, kincseink – ha el nem rabolták őket –
még nekünk fénylenek! Megőriztük néphagyományaink,
járjuk táncrendjeink, a négyesben összeölelkezhetünk,
sokáig, jól foroghatunk, egymás karján pihenhetünk.
„Ne bánts a magyart!”

* Zrínyi Miklós: Az török ellen való orvosság
(részlet)

Ne bánts a magyart!

...Látok egy rettenetes sárkánt, mely méreggel dühösséggel teli, kapóul és ölében viseli a magyar koronát; én csaknem mint egy néma, kinek semmi professiom [hivatásom] a mesterséges szólásra nincsen, felkiáltok mindazonáltal, ha kiáltásommal elijeszthetném ezt a dühös sárkánt, kiáltván: Ne bánts a magyart! Szegény magyar nemzet, annyira jutott-e ügyed, hogy senki ne is kiáltson fel utolsó veszedelmeden? hogy senkinek ne keseredjék meg szíve romlásodon? hogy senki utolsó halállal való küzködéseden egy biztató szót ne mondjon? Egyedül legyek-e én órállód, vigyázód, ki megjelentsen veszedelmedet? Nehéz ugyan ez a hivatal nékem, de ha az Isten az hazámhoz való szeretetet reám tette, imé kiáltok, imé üvöltök: hallj meg engem, élő magyart, ihon a veszedelem, ihon az emésztő tűz!